

Με την ευκαιρία της εβδομάδας Καζαντζάκη
ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ

Η χερσονήσος του Σινά αποτελείται κυρίως από απέραντες ερήμους μα και πανέμορφα βράχια και βουνά διαφόρων αποχρώσεων και σχημάτων. Η ψηλότερη κορυφή της Χερσονήσου είναι το όρος της Αγίας Αικατερίνης με υψόμετρο 2646 μέτρων, που ευρίσκεται κοντά στην Ξακουστή ομώνυμη Μονή, το Κάστρο αυτό της Ορθοδοξίας που στέκει ανέπαφο εκεί, στην καρδιά της ερήμου, χίλια πεντακόσια χρόνια τώρα.

Το όνομα της η κορυφή έλαβε από το γεγονός της ευρέσεως κατά θεία χάρη, εις την κορυφή επάνω του Ιερού λειψάνου της Αγίας Αικατερίνης πριν από 1.300 χρόνια.

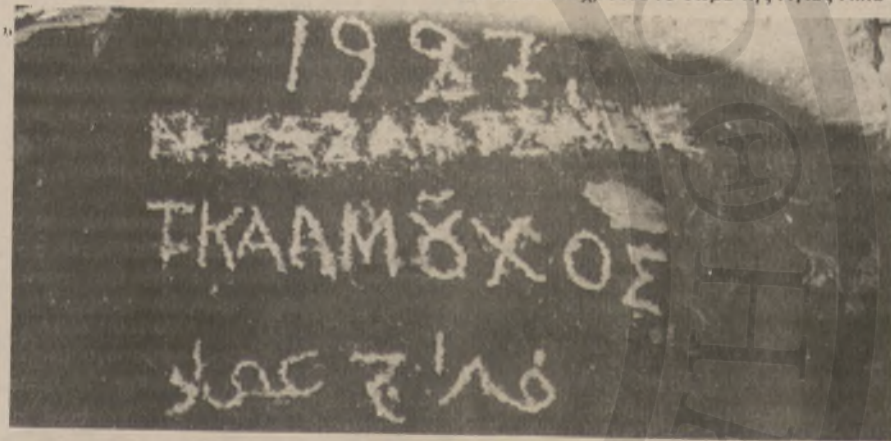
Υπάρχει εκεί ένα μικρό εκκλησάκι της Αγίας και ένα δωμάτιο για τους ορειβάτες. Η ανάβαση ως αυτήν, με καλό περπάτημα διαρκεί πέντε περίπου ώρες και για την πραγματοποίηση της χρειάζεται άδεια από την Αιγυπτιακή Αστυνομία του Αραβικού χωριού Κατερίνα της περιοχής.

Την ημέρα του πανηγυριού της Αγίας (με το παλαιό ημερ.) Δεκέμβριο του 1986 είχα την τύχη να βρεθώ στην κορυφή αυτή, και λίγα μέτρα πριν από την κορυφή διάβασα σε έναν βράχο το όνομα του Νίκου Καζαντζάκη και του φίλου του ζωγράφου Τ. Καλμούχου που είχαν χαράξει με κάποιο αιχμηρό αντικείμενο σ' αυτόν το 1927 κατά την ανάβαση τους στην κορυφή. Το όνομα μάλιστα του Καζαντζάκη έχει γίνει προσπάθεια να σβυστή από κάποιον ως φαίνεται φανατικό. Εγώ δεν θα προσθέσω τίποτα άλλο παρά μερικά αποσπάσματα από την περιγραφή που κάνει ο Καζαντζάκης στο βιβλίο του "Ταξιδεύοντας".

Όταν φτάσαμε στην κορυφή, η καρδιά μου σκίρτησε. Ποτέ τα μάτια μου δεν είχαν χαρεί ένα τέτοιο όραμα: Όλη η Πετραία Αραβία με τα σκούρα μαδιά θουνά της, πέρα οι γαλάζες, πέτρινες οροσειρές της Ευδαίμονος Αραβίας

κι η θάλασσα που έλαμπε σαν περουζέ, καταπράσινη. Δυτικά η έρημος, ολόσπρη, άχνιζε στον ήλιο, και πίσω μακριά, τα θουνά, της Αφρικής.

Ένα εξωτικό τοπίο χωρίς νερό, χωρίς δέντρο, χωρίς σύννεφο, έρημο. Σαν τοπίο της Σελήνης.

Εδώ η ψυχή ενός απελπισμένου ή ενός υπερήφανου ανθρώπου βρίσκει την άκρα ευδαιμονία.

Καθόμαστε στην υψηλότερη κορυφή της σιναϊτικής οροσειράς, στο εκκλησάκι της Αγίας Αικατερίνης (2646 μέτρα). Μαζί μας σήμερα είναι κι ο πάτερ Μωυσής.

Ήλιος λαμπρός, κάτω έως την άκρη του ματιού, όλη η Πετραία Αραβία αχνίζει.

Ο πάτερ Μωυσής-Λιγνός, κοντός, ευλύγιστος, Καρπενησιώτης-είναι εδώ ο κυρίαρχος. Αυτός έκαμε το δρόμο ως την κορυφή, αυτός στερέωσε το μικρό αυτό εκκλησάκι, που καθόμαστε τώρα στα πεζούλια του, αυτός επιμελείται το μικρό ξενώνα, έφερε παπλώματα, κάρβουνα, τροφές εικονίσματα, ρακί.

Ο Μωυσής χάρεται που έχει ξένους να διακονεί πετιέται, πάει μέσα στην εκκλησία, ξαναπροβαίνει, λύνει τα σκοινιά από ένα κοντάρι που είχε καρφώσει στον πίο υψηλό βράχο και σηκώνει την ελληνική σημαία. Παίρνει το δίκανο, πυροβολεί. Αρχίζει ένα κλέφτικο τραγούδι, καρπενησιώτικο.

Ένας καλός άνθρωπος, συλλογίζουμαι, μπορεί ν' αγιάσει έναν τόπο, σε απόσταση πολ-

λών χιλιομέτρων. Να, ο λιγνός αυτός, ταπεινός καλόγερος, σε μια τραχύτατη κορυφή, έχτισε σπίτι, έκαμε τζάκι, άναψε φωτιά, σηκώσε σημαία. Νίκησε όλες τις δυνάμεις του πονηρού. Νίκησε και τη σοβαρότητα και τη θλίψη, και γελά και τραγουδά σαν τσοπάνος, κι η καρδιά του χτυπά, γιατί έχει μπροστά του δύο άγνωστους ανθρώπους να υπηρετεί.

Έτσι, με τις κουβέντες, με το φαί, με το πιότο, σκαλίζοντας τα ονόματα μας στους θράχους, πέρασε η μέρα. Αρχισε φοβερό κρύο. Μπήκαμε μέσα στην εκκλησία.

Ο βράχος, όπου οι άγγελοι είχαν αποθέσει επί διακόσια χρόνια το σώμα της Αγίας Αικα-

τερίνης, είχε φουσκώσει, είχε ανεθεί σαν ψυμί κι είχε πάρει το σχήμα της ξαπλωμένης αγίας. Ο Μωυσής κρατούσε ένα αναμμένο κερι και μας έδινε, πάνω στο θράχο, το κεφάλι, το στήθος και τα πόδια της αγίας. Μας δηγόταν το βίο και τα μαρτύρια της, ήσυχα, χαρούμενα, απλά σα να μιλούσε για τη γης: Πως έβρεξε, πως φύτρωσε ο καρπός, πως θερίστηκε...

Μπήκαμε στο κελί, ανάψαμε το μαγκάλι, μακριά πολύ ακούστηκε, σα μουκανητό, η βροντή.

Άξαφνα ο Καλμούχος, συγκινημένος από την ευδαιμονία αυτήν, είπε:

-Πάτερ Μωυσή, εγώ θα σου ζωγραφίσω μιαν Αγία Αικατερίνη, δώρο.

Ως τα γόνατα του χιόνι, στις κάσκες μας αντηχούσε το χαλάζι, γελούσαμε, πηδούσαμε, ο Μωυσής πήγαινε μπροστά κι άνοιγε με τα υψηλά του υποδήματα το δρόμο.

Γυρίζαμε στο Μοναστήρι χαρούμενοι, ανυπόμονοι, σα να γυρίζαμε στο πατρικό σπίτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΛΥΜΑΚΗΣ